

Den, kdy se v církvích připomínají evangelijní zprávy o událostech či objevu „ onoho velikonočního rána “, je považován křesťany, Ježíšovými učedníky či následovníky, za sváteční / a měla by na něj vlastně navazovat každá neděle –rusky vovskresenie / . A tak by o tomto dni, jak se ke svátku sluší a patří, měla panovat radostná nálada. Jenže ono tomu tak není. Převládají spíše rozpaky – co s „ tím “, vždyť se jedná o události v podstatě nevysvětlitelné a pomůckami, na než jsme zvyklí / měřidla a „ zachycovadla “/ neuchopitelné. A mají nějaký význam pro ty, kteří žijí naprosto jiným, odlišným způsobem než tomu bylo „ tenkrát “ /

Ale jak se to má se vzkříšením v bibli doopravdy, vycházejí „ ony “ / právě popsané / představy skutečně z toho, co sdělují tito svědkové ?

To první, co je třeba v této souvislosti povědět je, že zprávy evangelií o Ježíšově vzkříšení nevyprávějí o ději, který se odehrává „ tam na jevišti “, zatímco „ zde v hledišti “ jsou diváci, kteří se pravda o věc zajímají, ale ta se jich ve skutečnosti nedotýká. A tak když „ ono / zajímavé / představení “ shlédnou, odeberou se domů a toto svým způsobem „ rozptýlení “ pro jejich každodenní a tzv. všednodenní život v podstatě žádný význam nemá. Jenže to, co předkládá Matouš, Marek, Lukáš i Jan, není reportáž, ale svědectví, jehož nedílnou součástí je otázka – a co ty, jak se k tomu postavíš ?

To další – ve velikonočních příbězích z evangelia nejde jenom o Ježíše, ale jde především o to, co bible označuje jako smrt. A smrt to není ten stav či děj, kdy v člověkově těle, které potřebuje nezbytně k tomu, aby mohl pobývat na této Zemi, přestanou probíhat ty pochody , které jsou pro tento „ pobyt “ nutné, ale smrt je nicota, zmar, který připravuje člověka o Boží blízkost, společenství. A bible si nedokáže představit nic horšího.

Tento stav, tento děj má svůj původ, své kořeny – a tím je člověkova pošetilá představa, jak se ve svém životě obejde bez Boha a jak si jej sám podstatně lépe a příjemněji uspořádá. A výsledkem tohoto pokusu je, že se ocitá v moci, područí toho Zlého, jemuž jde především o to, dostat člověka pod svou „ správu “ a vytvořit z něj tak poslušného služebníčka, toho, ze kterého chce bezostyšně týt. Proto vzkříšení / Ježíšovo – to jedinečné a pravé / souvisí s křížem, s místem, kde jde o břemeno člověkova selhání / odklonu, útěku od Boha /.

A teď začíná být zřejmé, proč se na různých místech sbírky novozákonních svědků / není to tedy záležitost jednotlivce, ale společná představa / setkáváme s výrokem o „ prvorozeném z mrtvých “ / 1 Kor 15, 20 Kol 1, 18 Zj 1, 5 /, kdy první není pořadová číslice, ale výraz ukazující k významu, poslání – prvorozený přeci pečuje o „ pozdějirozené “, tento Prvorozený tedy se ujímá těch, jimž hrozí, že zůstanou natrvalo oddělení od společenství se Stvořitelem / bible používá pojem „ jáma “ / podsvětí- (Ž 16, 10 88, 5) / a ocitnout se zde, to je ještě horší než když „ přestane Ťukat srdíčko “ . /

A jistě je třeba v této souvislosti zmínit výrok jednoho z předních myslitelů první církve apoštola Pavla - „ Syn / tedy Ježíš / byl uveden z mrtvýchvstáním do moci Božího Syna “ / Ř 1, 4 / a i dalších / Pavel si nejde svou cestou, která s ostatními nemá nic společného / - „ byl přijat do slávy “- / po z mrtvýchvstání 1 Tm 3, 16 /, „ dostal slávu.... a stal se původcem věčné záchrany “ / Žd 5,5. 9 / . Smyslem, cílem Ježíšova vzkříšení tedy není „ zázrak “ ve smyslu atrakce, ale vysvobození od smrti / proto „ sestupuje do pekel “, jak poučuje apoštolské vyznání víry / a otevření cesty do Boží blízkosti , společenství s Bohem / proto „ vstává a vystupuje “ („ z pekla “ prostoru neutíká a v „ nebi “ se neusazuje proto, aby si užíval / . A to platí i tehdy, když „ srdíčko přestane Ťukat “ / pokles životně nezbytných funkcí nemůže o Boží blízkost připravit / .

A co tedy my a svátek Ježíšova vzkříšení ?

I když výpovědi evangelistů nejsou zajímavé pohádky, není pro nás „ zpráva při které jde vše stranou “ / breaking news / velikonoční neděle – objev prázdného Ježíšova hrobu historickou / uzavřenou / událostí. To bychom nebyli církví, ale kroužkem historiků. Ale je to událost, která se dotýká bezprostředně každého z nás. Každý z nás přeci potřebuje Boží blízkost, společenství s Bohem. Bez něj bychom byli dočasně „ fungující “ soubor kostí a svalů, toho všeho, co je potřeba k tomu, abychom se mohli pohybovat na čas po této Zemi, tedy jací živočichové, ale nikoliv ti, kteří mají být Božími obrazy / Gn 1, 26 /.

Je tomu tak proto, že každému z nás totiž hrozí „ sesuv, pád do oné jámy “, jak o tom zřetelně svědčí „ první dějství “ velikonoce – Velký pátek - a bez kterého by Ježíšovo vzkříšení bylo jen jakýmsi pozdvižením. Boží jednoznačná odpověď na tento sesuv byla výprava až tak „ hluboko “ či „ daleko “, tam, kde je člověk z hlediska jeho možností a schopností nevratně oddělen od Boha. A jenom díky této výpravě je obnova tohoto vztahu možná. A jinak než přes Ukřížovaného a Vzkříšeného se k tomuto daru nedostaneš.

Je jisté, že „ srdíčko “ každého z nás jednou „ doŤuká “ . A ony nezbytné tělesné funkce, které jsou

nezbytné pro pobyt na tomto světě, klesnou pod nezbytnou mez. Ale ono poslední „ ťuknutí “ nemusí být koncem onoho společenství nad které není.

A tak – jistě vstal, radujme se !

Tábor 8. 4. 2012

vstup: Sk 2, 24
čtení: J 20, 1 - 18
před: J 6, 40
text: J 11, 25
VP: 1 Kor 15, 22 1 J 5, 11
poslání: Lk 24, 34

EZ 339 341
DEZ 694 668
SV 309

Vyznání a chvály :

Ž 42, 9

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve světě a společnosti, ve kterém se neustále něco děje a počet a četnost dějů je tím rozhodujícím údajem

Věci se ovšem mají tak, že ne každý z těch dějů je přínosem a vnitřním obohacením, u nejednoho z nich je to právě naopak a my jsme dílem proti nim bezmocní, dílem se vezeme a zaplétáme

Děkujeme, že tyto děje nejenom zaznamenáváš, ale že do nich chceš vstoupit a to především tak, abys nás z nich vyvázal a uzdravil nás

Vyznáváme, že se k tomuto jedinečnému daru stavíme polovičatě a lehkovážně, otevíráme se mu až tehdy, když jiné pokusy nevyjdou

Proto kulháme na obě strany a nejsme přínosem těm, mezi které jsi nás postavil

A tak před Tebe předstupujeme a pokorně voláme – Pane smiluj se a ve svém odpuštění před námi otevři novou cestu

chválíme Tě , že v tomto světě stále zní Tvé pozvání na novou cestu životem a nikdo a nic je nemůže přehlušit a umlčet

chválíme Tě, že Tvá láska dokáže uzdravit i od toho nejhoršího nepřátelství a spojovat i tam, kde selhávají všechny takové pokusy ze strany lidí

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

8.4.

1378 začátek tzv. dvojpapežství – jeden papež sídlí v Římě, druhý v Avignonu, západní – římskokatolická církev se ocitá ve vzájemných sporech a půtkách, proti tomuto nešvaru vystupovala i česká reformace 1861 na území habsburské monarchie vyhlášen tzv. Protestantský patent, církve tolerované od r. 1781 / augsburského a helvetského vyznání / se stávají formálně rovnoprávnými s církví římskokatolickou 1919 založena Husova theologická fakulta / do té doby se čeští evangeličtí faráři vzdělávali v zahraničí a příslušnou povinnou církevní zkoušku skládali ve Vídni, prvním profesorem Nového zákona se stal František Žilka, který svou církevní službu začal v Táboře jako diasporní kazatel pro jižní Čechy /

9.4.

1955 + Pierre Teilhard de Chardin, jezuita a přírodovědec, zastával myšlenku vývoje, vše směřuje do bodu omega, kterým je Kristus

12.4.

1207 + Petr Valdes, Ital, který viděl hlavní poslání církve a její obnovu v kázání, k věrohodnosti církve patří také chudoba, hnutí získalo stoupence v celé Střední Evropě, také v / jižních (jindřichohradecko) a východních (lanškrounsko) / Čechách

13.4.

1950 obsazeny kláštery a zrušeny mnišské řády římskokatolické církve u nás

14.4.

1556 do Prahy přichází jezuitský řád

Citáty :

„ ve stálém zítřku, zítřku může prchnout náš život ...“

latinské přísloví

„ žádný nemusí zůstat ve svém strachu sám “

církevní otec Augustin